

[Bonnichsen.]

som vore før saa stortalende Fjender udviser nu, da Gengældelsen og Straffen rammer dem.

Hvad selve Lovforslaget angaar, skal heller ikke jeg komme ind paa Detaillier. Jeg maa sige som de to andre ærede Ordførere, og saaledes som det ogsaa er udtalt i Betænkningen fra Udvalget i det andet høje Ting, at det tekniske og administrative kan vi intet Ansvar tage for, men jeg forstaar, at Sagen ligger og har ligget i bedst mulige Hænder, idet den højtærede Minister under sin Udarbejdelse har søgt Raad og Vejledning dér, hvor Sagkundskaben er. Men jeg er i øvrigt ganske enig med mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, naar han under første Behandling udtalte, at den højtærede Minister for særlige Anliggender har haft en meget heldig Haand, idet det er lykkedes ham at fremsætte et saa omfattende Forslag paa en saa klar Maade, og man forstaar, at det har været den højtærede Minister magtpaaliggende at gøre Ret og Skel til alle Sider. Det gælder jo ogsaa om, naar nu det danske Folk herigennem tilstræber at betale en Æresgæld til nogle af sine bedste Sønner, at ingen forbigaas, saa at der derved skulde kunne opstaa Bitterhed hos en eller anden, som ifølge Loven ikke kunde komme med, skønt det egentlig havde været rimeligt, at han eller hun, eventuelt deres efterladte, fik Del, og vel at mærke, fuld Del i Understøttelsen. Det er derfor, synes det mig, ogsaa heldigt, at Lovforslaget er undergaaet visse Ændringer til det bedre ved Behandlingen i det andet høje Ting; og tilfredsstillende er det, at den højtærede Minister har været særlig glad og begejstret for, at man kom med disse Ændringsforslag. Det er jo ikke altid Tilfældet, at den, der har forelagt et Lovforslag, just er begejstret for Ændringer, men i dette Tilfælde forstaar jeg altsaa, at den højtærede Minister, saaledes som han ogsaa har givet Udtryk for i sin Forelæggelsestale, ligefrem kaldte paa visse Ændringsforslag, hvorefter samtlige Ofre for Besættelsen nu bliver berettigede til at modtage Erstatning. Ogsaa Politiet og Grænsegendarmerne kommer jo med, og man gør det saaledes, at Behandlingsmaaden i det store og hele bliver ensartet. Den Transgrænse, der er indført, og som ligesom sætter Loft over, hvem der kan komme med, kan man vel have visse Betæneligheder ved, men man er altsaa gaaet med hertil, og jeg forstaar, at der derom er Enighed fra alle Sider.

Et Par Smaabemærkninger vil jeg gerne gøre. Der staar i § 22, hvor der er Tale om

Erstatning til de efterladte, at hvor særlige Omstændigheder taler derfor, kan man vedblive med at give Hjælp til efterladte Børn ud over det fyldte 18de Aar. Jeg vil udtale Haabet om, at man tager saa large paa denne Bestemmelse som muligt. I alle de Tilfælde, hvor Børnenes Uddannelse fortsættes gennem f. Eks. Universitetsstudier og tilsvarende, er det jo netop efter 18 Aars Alderen, at Børnene koster mest. I et andet Tilfælde, det er i § 37 angaaende Hædersgaver, ser jeg ikke, at Muligheden for at fortsætte Hjælpen ud over Barnets 18de Aar omtales, men her maa vel den samme Beføjelse gælde.

Et lidt kildent Spørgsmaal har det naturligvis været, og saadan forstaar jeg ogsaa den højtærede Minister, at man ikke, idet man følger Forsikringsteknikerne, vil give Erstatning for Tab af rede Penge, skønt de, som var ude i Kampen, ofte maatte gaa med mange Penge paa sig, og skønt man giver Politifolkene Erstatning for deres Tab. Det har man altsaa af forskellige Grunde ikke villet gaa med til, og derved er vel intet at gøre.

Hvad selve Administrationen angaar, har man saa vidt muligt lagt den ind under allerede eksisterende Organer, men man har dog maattet gaa med til Oprettelse af et nyt Organ, Erstatningsraadet, som altsaa skal være rent midlertidigt og kun fungere, til hele det ved Lovgivningen opstaaede Erstatningsspørgsmaal er løst dels gennem Fastslaaelsen af Berettigelsen til at faa Erstatning, dels ved Fastsættelsen af Erstatningernes Størrelse. Der skal jo i høj Grad skønnes her, og jeg synes, det er en Beroligelse, at Erstatningsraadet er blevet sammensat paa en saa saglig Maade som sket, og at ogsaa Repræsentanter for Frihedsbevægelsen er kommet med, da de jo har særlige Forudsætninger for at bedømme, hvorledes Erstatningerne bør gives.

At der foruden den egentlige Erstatning i dens mange forskellige Former ogsaa ydes en aarlig Hædersgave til de egentlige Frihedskæmpere er kun ret og rimeligt. At man ogsaa vil give en Slags Godtgørelse for Tort og Lidelse som foreslaaet i Afsnit 3 er ogsaa velmotiveret. Denne Godtgørelse skal være et Plaster paa Saaret og kunne betyde Muligheden for en haardt tiltrængt Rekreation. De, der har været fængslet her i Landet i 6 Maaneder, faar altsaa 650 Kr. til et beskeden Ferieophold. De, der har været i Tyskland i samme Tidsrum, faar det dobbelte. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at for mindre end 2 Maaneders Fængsel eller Internering skal der ikke gives